

ВАРТОВА БАШТА

Вісник
Слового Царства

“І зрозуміють, що я - Єгова”.

Езекиїла 35:15.

The Watchtower
Announcing Jehovah's Kingdom
Wartowa Bashta (Ukrainian Edition) Monthly
Ten Cents Copy - One Dollar a Year
\$1.50 in Foreign Countries

No. LXIII

ПІВМІСЯЧНИК

№5

1 Березня 1943

На Згадку Про Царя.....	3
ПРИКЛАД І НАКАЗ ЦАРЯ.....	4
ЧАС І ПОРЯДОК ДІЙ.....	6
ЛАМАННЯ ХЛБА.....	8
МАННА.....	11
ПИТТЯ З ЧАШ.....	12
Залишаючись з Ним У Спокусах.....	14
Учасники Господньої Вечері.....	15
Авель — Перший Свідок Єгови.....	19
Польовий Досвід.....	22
Період Свідощтва «Заклик До Дії».....	2
Звіт з Асамблеї 1942 Року.....	2
Вивчення «Вартової Башти».....	2
«Вісник Потіхи».....	2

“ВИ СВИДКИ У МЕНЕ ЩО Я БОГ ГОВОРИТЬ ЄГОВА” - Іса. 43:12.

Monthly, published by

WATCH TOWER BIBLE Soc. TRACT SOCIETY
117 Adams Street, Brooklyn, N.Y., U.S.A.Officers
N.H. Knorr, President W.E.VAN AMBURGH, Secretary«Діти твої навчатиме сам Єгова, і великий мир і гаразд буде
поміж синами твоїми» — Ісаї 54:13**СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО УЧИТЬ**

ЩО ЄГОВА є єдиний справдешний Бог, існуючий од віків до віків. Сотворитель неба й землі й Датель життя своїх сотворинь; що Льогос був початком Його творива, і Його активним чинником в творенні всіх речей; що Льогос є тепер Господом Ісусом Христом у славі, одягнений в усяку силу в небі й на землі, і є Головним Виконавчим Чиновником Єгови.

ЩО БОГ сотворив землю для чоловіка, і звершеного чоловіка для землі й помістив його на ній; що чоловік добровільно переступив Божий закон і був засуджений на смерть; що з причини Адамового переступу всі люди родяться грішниками і без права до життя.

ЩО ІСУС стався чоловіком, і що чоловік Ісус перетерпів смерть, щоб набути ціну викупу для послужних з людства; що Бог воскресив Ісуса до божественної природи і вивисив Його в небі понад всі інші істоти й понад всі інші імена й одягнув Його в усяку силу і владу.

ЩО ОРГАНІЗАЦІЯ ЄГОВИ є теократичною якої ім'я — Сион, і що Ісус Христос є головним Урядником її й правильним Царем світа; що помазані й вірні послідовники Ісуса Христа є дітьми Сиону, членами Єгової організації і Його свідками, яких завдання і привілей є свідкувати про всевишність Єгови, звіщати про Його задуми взглядом людства, як про це є записано в Біблії, і нести оwoчі царства усім, що бажають довідатись про них.

ЩО СВІТ скінчився, і Єгова посадив Господа Ісуса Христа на престолі власті, який скинув сатану з неба й зачав устанавляти Боже Царство на землі.

ЩО ПОМІЧ і благословення людей землі можуть прийти лише через Царство Єгови під Христом, яке тепер зачалось; що наступаюче велике діло Господнє буде знищення сатанської організації й устанавлення справедливості на землі, і що в тому Царстві люди доброї волі, що переживуть Армагедон, будуть даліше виковувати Божий приказ — сповнюйте землю праведними людьми

ПЕРІОД СВИДОЦТВА «ЗАКЛИК ДО ДІЙ»

Тримісячна кампанія «Вартової Башти» вступає в свій останній місяць, квітень, який призначений періодом свідництва «Заклик до дії». Звичайно, з урахуванням усіх доказів, що збільшуються на землі, про те, що світ перебуває в «часі кінця», це не час для бездіяльності з боку тих, хто прагне жити в Новому Світі. Псалом 147 наголошує, що настав час діяти, прославляючи Бога Єгову, який пропонує Новий Світ і Свій Теократичний Уряд. З початком весни всі проповідники Царства і читачі «Вартової Башти» повинні об'єднатися для спільної діяльності в цій освітній кампанії. Нехай якомога більше людей матимуть можливість скористатися спеціальною пропозицією, річною передплатою на журнал «Вартова Башта», книгою «Новий світ» і брошурою «Мир — чи може він тривати вічно!» за внесок у розмірі лише 1 долар. Підкоріться божественному заклику славити Єгову і нехай Його слово швидко поширюється по землі (Пс. 147:15). Ми будемо раді запитам від усіх зацікавлених передплатників або читачів, які хочуть долучитися до цього спільного свідництва тут, в Америці, та в інших місцях, де цей журнал ще може поширюватися. Ми будемо раді зв'язати таких людей із місцевою групою проповідників Царства, з якими вони можуть долучитися до цієї діяльності.

ЗВІТ З АСАМБЛЕЇ 1942 РОКУ

«Звіт про Асамблею Нового Світу свідків Єгови» щойно вийшов з друку. Це захоплюючий опис найбільшого і найдивовижнішого в історії

ЙОГО МІСІЯ

ЦЕЙ журнал видається в тій цілі, щоб допомогти людям пізнати Бога Єгову і Його задуми, як це вони є подані в Біблії. Він містить науку Святого Письма для особливої помочи свідків Єгови й всіх людей доброї волі. Він поміщує відповідний матеріал для проповідування через радіо й інші средства публичного навчання з Святого Письма. Він точно тримається Біблії як авторитету свого навчання. Він зовсім вільний і відокремлений від усіх партій, сект і світських організацій. Він всеціло й безвиімково стоїть за Царством Бога Єгови під Христом, Його улюбленим Сином. Він не є догматичний, а радше заохочує до уважного й критичного студіювання у світлі Св. Письма. Він не мішається в ніякі суперечности, ані його сторінки не є отворені для особистих справ.

Річна Передплата

У злучених Державах виносить \$1.00, в Канаді й інших краях \$1.50; у Великій Британії, Австралії, і в Південній Африці 6 ш. Передплату в Злучених Державах треба висилати через поштовий переказ, експрес ордер, або банківий переказ. В Канаді, Англії, Південній Африці й Австралії передплати треба висилати впрот до відділів у тих краях. З інших країв передплату можна посилати до бюро в Брукліні, та лише через міжнародний поштовий переказ.

Закордонні Бюра

British.....34 Craven Terrace, London, W. 2, England

Canadian.....40 Irwin Avenue, Ontario, Canada

Australasian...7 Beresford Road, Strathfield, N.S.W., Australia

South African.....Boston House, Cape Town, South Africa

Просимо в кожному случаї адресувати на ім'я Товариства.

(Цей журнал виходить у кількох мовах.)

Всі щирі студенти Біблії, що з причини немочей, убожества або якогось нещастя не можуть заплатити передплату, такі можуть отримати Вартову Башту даром, якщо вони випишуть апликацію до видавців раз у рік, зазначаючи причину такої апликації. Цим ми раді допомогти бідним, та постова регула вимагає письмєнної апликації кожного року.

Увага до передплатників: Посвідку за отриману передплату нову чи відновлену ми не висилаємо, хіба про це попросять. На просьбу змінємо адреси в протягу одного місяця. Один місяць перед скінченням передплати, висилаємо карточку-повідомлення з журналом.

зібрання слуг Всевишнього Бога. Всі люди, чий надії та інтереси пов'язані з Новим Світом, неодмінно прочитають цей звіт із великим інтересом та захопленням. Він займає 32 сторінки, розмір сторінки відповідає розміру журналу «Вартова Башта». Текст звіту містить численні фотоілюстрації. У звіті висвітлено практично всі з понад 80 спільних конвенцій, які брали участь у цій незвичайній конвенції. Викладено основні факти та виступи. Внесок за цей надзвичайно цікавий звіт про асамблею становить 5 центів за примірник. Крім особистого примірника, вам, безсумнівно, захочеться мати кілька примірників, щоб поділитися з іншими людьми доброї волі, які бажають отримати більше інформації про цілі та діяльність свідків Єгови, а також про докази благословення Єгови та використання їх для просування інтересів Божого Царства.

ВИВЧЕННЯ «ВАРТОВОЇ БАШТИ»

Тиждень 4 квітня: «На згадку про Царя», пар. 1-20 включно, «Вартова Башта», 1 березня 1943 року.

Тиждень 11 квітня: «На згадку про Царя», пар. 21-39 включно, «Вартова Башта», 1 березня 1943 року.

«ВІСНИК ПОТІХИ»

Чи знаходите ви просвітлення і радість у читанні журналу «Вартова Башта»? Тоді ви неодмінно отримаєте задоволення і користь від читання супутнього журналу «Вісник Потіхи», що видається тими ж (Продовження на сторінці 23)

ВАРТОВА БАШТА

ВІСНИК ЄГОВОГО ЦАРСТВА

Vol. LXIV

1 Березня 1943

№ 5

НА ЗГАДКУ ПРО ЦАРЯ

(Переклад з англійської Вартової Башти у 2026 р.)

«Чиніть це на згадку про мене» (1 Кор. 11:24, НПУ).

Наказ Єгови, даний через Його «Царя царів», робить вечір 19 квітня 1943 року особливою подією. Вечір передує ранкові. На початку земного творіння божественний наказ проголосив: «І був вечір, і був ранок — день перший» (Буття 1:5). Майбутній квітневий вечір означає початок чотирнадцятого дня місяця Нісана (або Авіва), який місяць, як сказав Бог, буде «...для вас початок місяців. Він вам перший між місяцями року» (Вих. 12:2). Чотирнадцятий день місяця Нісана, тридцять п'ять століть тому, позначив незабутній час, коли Єгова показав, що Він, Живий Бог, Бог Вседержитель, і що демонічні боги та народи цієї землі не можуть зрівнятися з Ним. Він проявив Свою божественність та верховенство наймогутніший, на той час, нації, першій світовій державі зафіксованій в біблійній історії, Єгипту часів фараонів. Звістка про перемогу Єгови над цією деспотичною, авторитарною нацією поширилася серед інших народів, що перебували під владою демонів, і наповнила їхні серця жахом. Сповнені розпачем і відчаєм, вони ще більше зненавиділи Єгову, що зробило їхні серця ще більш твердими і спонукало їх чинити Йому опір.

2 Перемога Єгови 14 Нісана була прообразом. Вона в меншій мірі відображала те, як незабаром Він вирішить велике питання, що стосується панування над Всесвітом, яке нині викликає роздратування усіх

народів та правителів землі. Земля, включно з Єгиптом, була і залишається частиною Всесвіту, тому питання полягає в наступному: Хто має панувати на землі? Народи та їхній демонічний бог, сатана диявол, чи Той, кого фараон Єгипту зневажав і кому кидав виклик, Єгова Саваоф? Ім'я Єгови нерозривно пов'язане з цим питанням. Також до цього питання має відношення вибраний народ, єдиному, кому Єгова відкрив Своє ім'я, і над яким було покликано Його святе ім'я.

3 Це був «невеликий народ», всього близько шестисот тисяч чоловіків, не рахуючи дітей; але вони були єдиним народом на боці Єгови, і тому весь світ був проти них. Всемогутній Бог вибрав їх, тому що вони були нащадками його вірних друзів і слуг: «Єгова не полюбив вас і не вибрав вас тому, що ви були численніші за інші народи, бо ви були найменшим з усіх народів, але тому, що Єгова любить вас і хоче дотриматися клятви, яку Він дав вашим батькам, Єгова вивів вас сильною рукою і визволив вас з дому рабства, з-під влади фараона, царя Єгипту» (Повт. Зак. 7:7, 8, А.П.В.). Їхня малочисельність і безправне рабське становище під владою диктаторського правителя, ще яскравіше підкреслювали, що битва була виграна, а перемога належала не їм і не їхній допомозі, а виключно Богу Єгові. Завдяки завіту, укладеному в Єгипті, над кров'ю пасхального ягняти, Єгова уклав з ними завіт і вивів їх з-поміж народів, щоб вони стали

«народом для Його імені». Завдяки цьому вони були визволені з рабства, щоб служити Єгови як Богу без світських перешкод, і таким чином вони отримали велику честь бути пов'язаними з перемогою Єгови над наймогутнішою, на той час, державою світу. Їм було даровано привілей стати народом свідків Єгови, свідками Його верховенства та незаперечного права на всесвітнє панування (Ісаї 44:8).

4 Свідки Єгови Бога, від чиеї перемоги вони здобули користь, повинні святкувати цей день так, як Він наказав, щоб увічнити Його великий акт оправдання Свого імені та прославити Його. Протягом п'ятнадцяти століть вірні з народу, що перебував в угоді з Єговою, святкували цей день відповідно до Божого наказу. Як їхні предки в Єгипті, так і вони, після настання вечора, споживали печене м'ясо ягняти, якому жодної кістки не було зламано. Його їли разом із гіркими травами та «хлібом терпіння», прісним хлібом. Оскільки це було свято радості на честь Всевишнього Бога за Його акт оправдання, який приніс користь Його народу, до свята додали вино, яке пили з благословенням та подякою Йому.

4. (а) Чому свідки Єгови повинні правильно святкувати цей день? (б) Як давні вірні Єгови святкували цей день і чому до цього свята додалося вживання вина?

5 Однак, чи є 14-е Нісана днем, який має святкувати лише той древній народ, який колись був визволений від влади тоталітарного правління та приведений під Теократичне правління Бога Єгови? Чи є цей день обов'язковим також для тих, хто називає себе християнами, аж до цього року? Судячи з народів «християнства», які претендують на звання християнських, але забули Бога Єгову та ненавидять Його свідків, дотримання 14-го Нісана не є обов'язковим для релігійних діячів «християнства». Вони переслідують тих, хто дотримується цього дня, а саме свідків Єгови. Цього року вони проігнорують ніч на 19 квітня, яка є початком дня 14-го Нісана. Натомість вони відзначатимуть так звану «Страсну п'ятницю». Будь-якої години того дня, коли їм

зручно, чи то вранці, чи вдень, вони відвідують релігійну установу, споживають трохи вина чи виноградного соку та хліба, або лише хліб (квашений чи прісний), не думаючи зовсім про Єгову. Чи є така релігійна практика вірним послухом Ісусу Христу, слідами якого, як вони заявляють, вони йдуть? Щоб переконатися в цьому, шукайте відповідь у Святому Письмі.

ПРИКЛАД І НАКАЗ ЦАРЯ

6 Як Своїм прикладом, так і прямими настановами, Цар Єгови, Ісус Христос, зробив дотримання пам'ятного дня, 14 Нісана, обов'язковим для всіх Своїх вірних учнів і послідовників. Роблячи це, Він не забував про Єгову і не відвертав увагу поклонників від Бога Єгови, звертаючи увагу виключно до себе. Релігійні діячі, які лицемірно вдають, що слідує за Ісусом Христом, дивляться формально на те, що Він робив під час свята, але ігнорують справжнє значення, день і час доби, коли Він так вчинив, і чому саме в такий час. Зауваживши, що Ісус ламав хліб під час цього свята, вони схопилися за певні уривки з Писання, де згадується про ламання хліба учнями, дійшли висновку, що спомин про те, що зробив Ісус, можна відзначати в будь-який день і в будь-яку годину дня, за бажанням того, хто називає себе християнином. Вони посилаються на уривок з Писання в Діях 2:42, 46, де йдеться про учнів Христа в день П'ятидесятниці і після нього, а саме: «І вони перебували в науці апостольській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах. І кожного дня перебували вони однодушно у храмі, і, ломлячи хліб по домах, поживу приймали із радістю та в сердечній простоті». Релігійні діячі стверджують, що таке «ламання хліба» означає святкування «Вечері Господньої» і що, отже, Вечеря Господня може бути прийнята в будь-яку годину будь-якого дня.

5. Судячи з поведінки «християнського світу», чи є дотримання 14 Нісана тепер обов'язковим для християн, і яких релігійних обрядів вони будуть дотримуватися і виконувати?

6 Яким чином дотримання 14 Нісана було обов'язковим для християн, і чому релігійні діячі

вдаються до текстів Дії 2:42, 46, щоб святкувати «Вечерю Господню» так, як вони це роблять?

7 Більше того, такі релігійні діячі цитують Дії 27:35, де розповідається про поведінку Павла на борту корабля, що потрапив у шторм, «коли наставав день» і безпосередньо перед тим, як корабель зазнав аварії. Павло порадив 276 душам на кораблі щось поїсти. «А промовивши це, узяв хліб та подякував Богові перед усіма, і, поламавши, став їсти». Тут, як стверджують релігійні діячі, ламання Павлом хліба з подякою, рано вранці, було святкуванням Вечері Господньої. Так само вони тлумачать і попередній випадок, коли Павло ламав хліб з учнями в Троаді після півночі першого дня тижня, вважаючи це святкуванням Вечері Господньої (Дії 20:7, 11). Вони також цитують Луки 24:30, 31, де розповідається про випадок, коли Ісус, який лише кілька годин тому воскрес із мертвих, явився двом учням на дорозі. Не впізнаний ними, Він прийняв їхнє наполегливе запрошення зайти додому й залишитися з ними. «І ото, коли сів Він із ними до столу, то взяв хліб, поблагословив, і, ламаючи, їм подавав... Тоді очі відкрилися їм, і пізнали Його. Але Він став для них невидимий...».

8 Жоден із вищенаведених випадків ламання хліба не був святкуванням Вечері Господньої. Саме по собі ламання хліба не перетворює трапезу на Вечерю Господню, так само як і тоді, коли Ісус благословляв і ламав хліб, чудесним чином нагодувавши натовп у п'ять тисяч, а згодом ще чотири тисячі тих, хто слухав Його (Матв. 14:19; Марк. 6:41; Йоана 6:11, 23; Матв. 15:36; Марк. 8:6, 19). У таких випадках не згадується про чашу з вином. Два учні, які запросили Ісуса на трапезу в будинок після Його воскресіння, не були присутні на Вечері Господній з Його апостолами трьома ночами раніше; отже, вони не могли впізнати Його за тим, що Він робив при тій нагоді. Вони ідентифікували Його за Його благословенням і ламанням хліба в інші часи спільного прийому їжі. Крім того, жоден із

попередніх випадків ламання хліба не відбувся у належний час належного дня для пам'ятного святкування. Це не було після заходу сонця 14 Нісана.

9 Важливим є не лише те, що помазаний Цар Єгови, Ісус Христос, зробив під час вечірньої трапези або «вечері», але й дата. Цей факт обмежує святкування пам'ятки такої вечері одним разом на рік, а саме в річницю дати першої вечері. Ця дата визначається згідно з біблійним календарем, а біблійний календар визначають «світила на тверді небесній для відділення дня від ночі, і нехай вони стануть знаками, і часами умовленими, і днями, і роками» (Бут. 1:14). Для вірних свідків Єгови на землі Його незмінний наказ установлює місяць ізраїльської Пасхи та визволення з Єгипту як перший місяць боговстановленого року. Отже, Ісус не з власної волі обрав ніч Пасхи, щоб встановити Вечерю Господню для своїх учнів. Через те, що в той пасхальний день завершувалося одне і водночас починалося інше, воля Бога Єгови вимагала, щоб саме тоді Ісус запровадив цю вечерю для своїх послідовників. Та сама Божа воля вимагає, щоб пам'ять про Його вечерю і про її значення відзначалася раз на рік, у річницю цієї дати. Жодна інша дата не є доречною; бо і дата, і події повинні щороку збігатися. Отже, слова апостола з 1 Коринтян 11:26 не можна тлумачити як дозвіл на святкування частіше, ніж один раз на рік.

7. Як і на підтвердження чого релігійні діячі тлумачать або інтерпретують дії, описані в Діях 27:35, Діях 20:7, 11 та Луки 24:30, 31?

8. Чому вищезазначені випадки ламання хліба не могли бути святкуванням Вечері Господньої?

9. Що обмежує святкування спомину до одного разу на рік у певний час, і як, у зв'язку з цим, слід розуміти 1 Коринтян 11:20?

10 Щорічне святкування не зменшує важливості чи необхідності вечері. Це не є проявом неповаги, зневаги чи легковажності по відношенню до неї, а навпаки, робить її ще більш цінною і надає їй більшого значення, а отже, і важливості. Також це свідчить

про повагу до Єгови, її Засновника, і ретельної покори Його Теократичному правилу. Часте повторення урочистої вечері, не звертаючи увагу на дату і годину наслідує релігійні повторення язичників. Воно робить урочисту вечерю насмішкою, приховує справжнє значення реальних речей, порушує Теократичний закон і приносить зневагу на Боже ім'я. Цей факт можна точно довести, перевіливши релігійний стан так званого «християнства», діти якого сліпо йдуть за духовенством і часто протягом року формально виконують церемонію час якої вибирає духовенство і який немає біблійної підстави.

11 Для всіх, хто прагне уникнути долі давніх єгиптян, сьогодні як ніколи раніше важливо, щоб Господня вечеря відзначалася у встановлений час і з належною повагою до всього, що вона означає. Чому? Тому що переслідування дедалі сильніше пригноблюють народ, особливо вірних свідків Єгови, «народ для Його імені», і це переслідування зростає. З'явилася жахлива тоталітарна потвора, яка випускає свою отруту по всьому світу, правителі всіх народів вдихають її і наповнюються диктаторським і тоталітарним духом та мотивацією. Демонізм, який є релігією, прагне повернути всіх силою зброї, а політики та комерційні елементи, що прагнуть прибутку, вимагають «більше релігії» і домагаються прийняття спеціальних законів і судових рішень з цього приводу. Насильство, як з боку молоді, так і з боку старших, поширюється, що свідчить про те, що, сьогодні, злі невидимі демони повторюють свої дії, як і в дні Ноя, коли вони наповнювали землю насильством. Часи та обставини є «небезпечними», тому що релігійні люди «мають вигляд благочестя, але сили його відреклися», а віра всіх богобійних людей випробується, щоб показати, чи вірять вони, що Єгова, живий Бог і може тепер врятувати тих, хто поклоняється Йому, так само, як Він це зробив більше трьох тисяч років тому.

10. *Який вплив має щорічне дотримання Вечері Господньої і, навпаки, до чого призводить часте формальне відтворення її обряду?*

11. *Чия доля і які умови в світі роблять більш необхідним, ніж будь-коли, відзначення Вечері Господньої в належний час і з належною повагою до її значення?*

12 Світ наближається до події, яка є аналогічною, але набагато гіршою і більш приголомшливою, ніж та, що сталася в стародавньому Єгипті, який поклонявся демонам і не визнавав Єгову. Це «останні дні». Це «час кінця» панування демонів над людством. Царство Боже наближається. Його Цар сидить на престолі, пануючи серед своїх ворогів. Ті, хто зробив угоду з Богом або є в непрямій угоді з Ним і легковажно порушує її, будуть знищені. Які умови могли б бути сильнішими і переконливими за ці, спонукаючи до належного й гідного святкування Господньої вечері, свята Божого Царя?

ЧАС І ПОРЯДОК ДІЙ

13 Тепер звернімо увагу на слова й дії Царя, як вони записані в Писанні: «Настав день Опрісноків, коли належало приносити в жертву пасху. І послав Він Петра й Йоана, сказавши: Підіть і приготуйте нам пасху, щоб ми її спожили... Пішовши, вони знайшли, як Він сказав їм, і приготували пасху. І коли настав час, Він сів при столі й апостоли з Ним. І Він сказав їм: Я дуже забажав спожити з вами цю пасху, перш ніж страждатиму; кажу вам, що вже не буду споживати її, аж поки вона не сповниться в Божому Царстві. Взявши чашу та віддавши подяку, Він сказав: Візьміть її і поділіть між собою. Кажу вам, що не питиму відтепер з плоду виноградного, аж доки не прийде Царство Боже. І взявши хліб та віддавши подяку, переломив і дав їм, кажучи: Це тіло Моє, яке за вас віддається; це робіть на спомин про Мене. Так само й чашу по вечері, кажучи: Ця чаша — Новий Завіт у Моїй крові, яка за вас проливається... Ви є ті, які залишилися зі Мною в Моїх випробуваннях; як заповів Мені Мій Отець Царство, так і Я заповідаю вам, — щоб ви їли й пили за Моїм столом у Моєму Царстві, щоб сиділи на престолах і судили дванадцять племен Ізраїля» (Луки 22:7-30, Турконяка).

12. *Яке особливе значення сучасних днів і теперішнього часу ще з більшою силою, ніж*

будь-коли раніше, спонукає до належного й гідного святкування Господньої вечері?

13. Які були слова та дії Царя Христа Ісуса під час встановлення Вечері Господньої, і чому Його учні були гідні бути з Ним?

14 З того, що під час цієї вечері неодноразово наголошувалось на Божому Царстві та Христі Ісусі, Цареві, стає зрозумілим одне: Вечеря Господня була встановлена, щоб звернути увагу не на людське спасіння та ціну викупу за нього, а на царський Теократичний Уряд, який Єгова обіцяв і який Він використовує, щоб оправдати Своє святе ім'я. Дослідження значення Господньої вечері показує, що вона покликана наголосити на вимогах, яких слід дотримуватися, щоб бути прийнятим до того Царства і царювати в ньому. Вірне виконання таких вимог служить оправданню імені Єгови і доводить, що диявол є зухвалим богохульником, який зневажає це святе ім'я. Викуплення і прощення гріхів тих, кому дано сидіти з Ісусом Христом у Його Царстві, звичайно, мають місце в цьому устрої, але лише другорядне. Щоб викупити співучасників Свого Царства, ніхто інший, як сам Цар, послужив "Агнцем Божим", який був принесений в жертву і чия кров була пролита, щоб очистити від гріхів, а також запечатати або укласти Новий Завіт. Саме тому співучасники Його Царства співають таку пісню Царю "Агнцеві Божому": «Ти був заколений, і кров'ю Своєю Ти викупив людей Богові з усякого племені, і язика, і народу, і люду. І Ти їх зробив для нашого Бога царями, і священниками, і вони на землі царюватимуть» (Об'яв. 5:9, 10).

15 Старий завіт Єгова уклав між Собою та ізраїльським народом. Посередником цього завіту був Мойсей, який використав кров пасхального ягняти, а ізраїльтяни виявили віру в її силу, покропивши кров'ю одвірки й верхні перекладки своїх дверей. Завдяки цьому ангел, який виконував наказ Єгови тієї ночі 14 Нісана, обминув домівки завітного народу, тим самим зберіг життя їхніх первістків, але водночас знищив первістків

Єгипту. Так Єгова визволив їх із рабства тієї тоталітарної світової держави та посміявся над демонічними богами того народу. Мойсей, слуга Єгови, указав на себе як на пророчий прообраз більшого Пророка, Судді, Посередника і Визволителя, який мав прийти, Царя Ісуса Христа (Повт. Зак. 18:15-18). Протягом п'ятнадцяти століть, починаючи з часів Мойсея, щороку, в день річниці, заковували пасхальне ягня та споживали його з гіркими травами й прісним хлібом. Згодом прийшов Більший Мойсей, Той, хто є правдивим Агнцем, кров якого визволяє від знищення рукою Божою. Як написано: «...бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений» (1 Коринтян 5:7, Огієнка).

16 Упродовж п'ятнадцяти століть старий завіт з Ізраїлем був вчителем і захистом від демонізму, тобто від релігії. Як зазначено в Галатів 3:19, 24, ця угода мала діяти доти, доки не з'явиться обіцяне потомство, «насіння», помазаний Цар, Ісус Христос. Тепер ця царська Особа прийшла. Прийшов час завершити старий завіт шляхом його повного виконання. Настав час затвердження Нового Завіту кров'ю правдивого "Агнця Божого", завіту з «дійсними ізраїльтянами», тобто ізраїльтянами по духу, «народом для Його імені», а саме для імені Єгови. Це був час ввести цей вірний народ у завіт Царства під керівництвом Ісуса Христа. Тому сам Цар мав звернути увагу на те, що старі, образні речі втрачають актуальність, а на їхнє місце приходять нове. З цієї причини Він установив пам'ятку цієї зміни, пам'ятку, відмінну від Пасхи. Смерть пасхального ягняти в Єгипті означала початок старої закон-угоди з «Ізраїлем по тілу»; тепер же, на сповнення цього пророчого образу, Ісус Христос як дійсний Агнець мав померти в ту саму дату, 14 Нісана. Отже, пам'ятку вечерю слід було встановити саме цього дня, і в наступні роки згадку про неї необхідно було відзначати в ту саму дату, визначену наказом Царя. Ця дата є датою затвердження Нового Завіту пролітою кров'ю «Агнця Божого».

14. Судячи з того, що неодноразово підкреслювалося під час вечері, заради чого вона була встановлена, на що мала звернути увагу в першу чергу, і що в зв'язку з цим є лише другорядним?

15. Яким чином було укладено старий завіт між Єговою та народом Ізраїля і до чиеї появи, щороку, продовжували приносити в жертву й споживати пасхальне ягня?

16. З якої причини старий завіт мав діяти аж до приходу Царя і чому Цареві було необхідно встановити пам'ятку, відмінну від Пасхи, але на ту саму дату?

ЛАМАННЯ ХЛІБА

17 Дотримуючись старої закон угоди, вони їли смажене ягня за пасхальним столом, з гіркими травами і хлібом без дріжджів або закваски. Помазаний Богом Цар тепер відвертає думки Своїх учнів від далекого минулого. Він звертає їхню увагу на Царство і на те, що необхідно зробити перед встановленням цього Теократичного уряду і їхньою участю в ньому. Новий Завіт, введений в дію Його пролитою кров'ю, відіграє в цьому свою роль. Завіт повинен вивести зі світу «народ для імені [Єгови]», і ті, хто залишаться вірними у випробуваннях, як частина цього народу для імені, приєднуються до Ісуса в Царстві. Отже, «Коли вони їли, Ісус узяв хліб, благословив його, розламав та дав учням, кажучи: «Візьміть та їжте, це є тіло Моє» (Матв. 26:26). Це було щось нове, благословення хліба під час Пасхи, а потім його роздавання єврейським учням, щоб вони їли його як тіло того, хто його роздавав. У розповідях про вечерю Матвій і Марк, у зв'язку з хлібом, використовують слово «eulogy» (еулогія), тоді як Лука стосовно хліба використовує слово «eucharist» (євхаристія). Слово, яке використовують Матвій і Марк, означає «говорити добре про; хвалити», тоді як слово, яке використовує Лука, означає «дякувати або віддавати подяку».

17. (а) На що Ісус звернув увагу своїх учнів під час нової вечері, і яку роль у цьому відіграє Новий Завіт? (б) Що було новим у тому, як Ісус поводився з хлібом, і які слова Він промовив перед тим, як переломити його?

18 Цим вчинком Ісус розпочав вечерю, яку Він тепер встановлював як окрему і відмінну від пасхи, яку вони до цього їли. Тому, і через незвичайні привілеї Царства, які представляла нова вечеря, Він говорив добре про Бога, прославляв Його і дякував Йому. Він прославляв Єгову, Свого Батька, як великого Визволителя і Спасителя, чий акт визволення і спасіння був увічнений у святі пасхи, яке щойно відбулося, і чий намір встановити Своє Царство і тим самим оправдати Своє ім'я був символізований вечерю, яку Ісус запровадив. Він подякував Єгові як Творцю Царства за привілей бути Його Царем і за привілей мати «тіло» Царства, а саме групу спільників, які будуть об'єднані з Ним на небеснім троні.

19 Що ж мав на увазі Ісус коли говорив про розламаний хліб: «Це є тіло Моє»? Ці слова, розглянуті у світлі інших текстів, не підтверджують релігійну доктрину трансубстанціації, а саме, що хліб насправді став тілом Ісуса; ані доктрині консубстанціації, а саме, що плоть Ісуса була значною мірою присутня разом із хлібом і поєднувалася з ним. Ісус не зробив там чуда, подібного до того, яким диявол намагався спокусити Його, коли попросив Ісуса наказати каменям перетворитися на хліб, щоб Він міг перервати свій сорокаденний піст (Матв. 4:3, 4). Ісус все ще мав непошкоджене тіло, без жодних втрат. З цієї причини розламаний хліб не міг бути чи навіть символізувати Його буквально тіло з плоті, а також і з іншої вагомої причини, а саме пророцтва записаного в Псалмі 34:20, де написано про буквально тіло Ісуса: «Він пильнує всі кості його, із них жодна не зламається!». Апостол Іван звертає увагу на виконання цього пророцтва по відношенню до Ісуса, коли Його прибили до дерева (Йоана 19:33-36). Щоб зобразити те саме стосовно «Агнця Божого», не дозволялося ламати жодної кістки прообразного пасхального ягняти (Вих. 12:46; Чис. 9:12). Вчинок Ісуса, коли Він ламав хліб і говорив: «Це є тіло моє», доводить, що Він не мав на увазі Свою людську природу, а лиш те, що субстанція хліба не змінилася, а лише використовува-

лася як символ чогось більшого, ніж Його смертне тіло.

20 Отже, слова Ісуса «моє тіло» повинні означати велике духовне тіло, Головою якого є Ісус Христос, а саме «тіло Христове». Ті, хто буде разом з ним у Царстві небесному, складають це тіло, Слово Боже обмежує кількість «членів тіла» до 144 000 під керівництвом Голови Ісуса Христа (Об. 7:4-8; 14:1, 3). Очевидно, що те, що Ісус сказав Своїм учням про значення трапези та її елементів у зв'язку з Царством Божим, було набагато більше, ніж те, що записано в записі. У записі Йоана про молитву, яку Ісус промовив наприкінці цього святкування зі Своїми вірними апостолами, Ісус спеціально подякував Богу Єгови за те, що дав Йому таке «тіло» відданих людей, які приєднуються до нього в небесному Царстві. У молитві до Єгови, свого Батька, Ісус сказав: «Я ім'я Твоє виявив людям, що Мені Ти із світу їх дав. Твоїми були вони, і Ти дав їх Мені, і вони зберегли Твоє слово... Я благаю за них. Не за світ Я благаю, а за тих, кого дав Ти Мені, Твої бо вони!.. Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова ввірують у Мене,.. Бажаю Я, Отче, щоб і ті, кого дав Ти Мені, там зо Мною були, де знаходжуся Я, щоб бачили славу Мою, яку дав Ти Мені, бо Ти полюбив Мене перше закладин світу» (Йоана 17:6, 9, 20, 24, Огієнка). Саме до них Ісус колись сказав: «Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство» (Луки 12:32). Таким чином, привілей бути членами «тіла» Царства, представленого хлібом, був «даний вам», тобто вірним послідовникам Ісуса, які йдуть за Ним (Луки 22:29).

18. Чому Ісус прославив і подякував Єгови Богу на початку нової вечері, перш ніж роздати хліб?

19. Яким релігійним доктринам не відповідають слова Ісуса «Це моє тіло», і чому розламаний хліб не міг означати Його буквально тіло?

20. Що ж насправді означають слова Ісуса «моє тіло», з якої причини Він дякував за нього і в якому значенні, як Він сказав, воно було «дане за вас»?

21 Звичайно, Савл з Тарсу не був присутній, коли Ісус Христос встановив Вечерю Господню в ніч перед Своєю смертю; але після навернення і ставши апостолом Павлом, він отримав особливе об'явлення, безпосередньо від Господа, щодо цієї вечері. Щодо «тіла», яке Ісус символізував хлібом, Павло пише посвяченим християнам, які освячені для Царства: «Бо як в одному тілі маємо багато членів, а всі члени виконують не однакові дії, так само, хоч і багато нас, але ми є одним тілом у Христі, а окремо ми один для одного є членами» (Рим. 12:4, 5). Досконале тіло має досконалу кількість членів, не більше і не менше, згідно з заміром досконалого Творця «тіла», Бога Єгови. Тому царське «тіло Христа» складається лише з 144 000 членів під керівництвом Ісуса Христа, їхнього Голови. «Бо як тіло одне, але має багато членів, так і всі члени: хоч їх багато, становлять [одне] тіло, — так і Христос. Адже всі ми хрещені одним Духом в одне тіло: чи то юдеї, чи греки, чи раби, чи вільні, — усі одним Духом напоєні. Бо тіло складається не з одного члена, а з багатьох... Тепер же Бог розмістив члени в тілі — кожного з них, як забажав... Ви — тіло Христа, а окремо ви члени» (1 Кор. 12:12-14, 18, 27, Турконяка). Голова, яка керує, стоїть над усіма іншими членами тіла. Тому Бог Єгова, обравши Ісуса Христа Головою, «...підкорив під Його ноги і поставив Його над усім — як Голову Церкви, яка є Його тілом, повнотою Того, Хто наповняє все в усьому!» (Еф. 1:22, 23). «І Він Голова тіла, Церкви» (Кол. 1:18).

21. Яке особливе об'явлення було дано апостолу Павлу, що допомагає з'ясувати значення слів Ісуса?

22 Шматочки розламаного хліба пропонувалися тільки тим, хто стояв у черзі, щоб стати членами Царства, «тіла Христового». Прийняти шматочок хліба і з'їсти його означало не просто вірити в жертву Ісуса Христа і бути оправданим вірою в це. Ті, хто стояв у черзі до Царства, як члени тіла Христа, повинні були вже бути виправдані

вірою в Ісуса Христа як Спасителя і Викупителя, перш ніж вони могли бути поставлені на шляху до Царства. Отже, споживання хліба означає мати частку в тілі Христа і прийняти дане Богом завдання в цьому тілі, а також з вдячністю взяти на себе і з радістю виконувати обов'язки члена цього тіла. Це означає співпрацю в «тілі Христа». Таке значення має слово «communion» (причасття), вжите апостолом Павлом у 1 Коринтян 10:16, 17, Короля Якова: «Хліб, який ми ламаємо, чи не є це причасття [спільна участь; спільність] тіла Христового? Бо ми, хоч багато нас, є один хліб і одне тіло, бо всі ми маємо участь [причащаємося] в тому одному хлібі». Тут натхненні слова апостола остаточно вирішують, що слова Ісуса «моє тіло» не стосуються тіла, повішеного на дереві, а стосуються «тіла Христового», а саме Ісуса, Голови, і церкви, що складається зі 144 000 членів.

23 «І якщо страждає один член, з ним страждають усі члени» (1 Кор. 12:26, Турконяка). Так, саме це було зображено розламуванням хліба. Розламування символізує страждання, які переніс Ісус Христос і які повинні переносити разом з ним члени Його тіла. Страждання приходять на них через те, що вони стоять на боці Єгови як «вірні та правдиві» свідки для Нього та Його Царства. Про них «...доповнюю недостатність Христових страждань... задля Його тіла, яким є Церква» (Кол. 1:24, Турконяка). Вони роблять це для оправдання імені Єгови та підкоряючись Його вселенському пануванню. Хліб, який розламав Ісус, був бездріжджовим хлібом, який залишився після пасхального свята, цей хліб називався «хлібом страждання». Як сказано в Повторенні Закону 16:3 (Короля Якова): «Не їж з ним хліба з дріжджами; сім днів їж з ним бездріжджовий хліб, хліб страждання». Вживання такого розламаного хліба символізувало участь у стражданнях, які спіткали Ісуса Христа, і таким чином слідування Його стопами як посланця Божого Царства і свідка для Божого імені. Тим, хто належить до тіла Христа, написано: «якщо терпимо, то будемо з Ним і царювати;

якщо відречемося [не будучи свідками], то й Він відречеться від нас» (2 Тим. 2:12, Турконяка).

22. *Що означає прийняття частки переломаного хліба і його споживання, в якому значенні апостол Павло вживає слово «причасття» в 1 Коринтян 10:16, 17?*

23. *Що символізувало ламання хліба та його споживання, і яку відповідну назву отримав хліб, вживаний під час Пасхи?*

24 Стародавні ізраїльтяни були зобов'язані їсти прісний хліб, тому що вони були змушені «поспіхом» вийти зі світу, що перебував під владою демонів, представленою Єгиптом підвладним фараону (Повт. Зак. 16:3; Вих. 12:39). «Не квашений» хліб, який розламав Ісус, символізував, що Він і Його «тіло», клас «Царства Небесного», не мають нічого спільного зі світом, тобто з організацією диявола, видимою і невидимою. Хоча вони знаходяться в ньому, вони не є частиною світу, тому що вони належать до Божого Царства, яке оправдає Боже ім'я шляхом знищення цієї світової організації. Вони не зіпсовані закваскою розбещення організації диявола, оскільки вони не віддають себе на служіння демонам, які є під владою сатани і не підтримують напрямок діяльності видимої або земної частини його організації разом з релігією, торгівлею та політикою. У них немає оманливої лицемірності чи бажання служити двом панам одночасно Богу і його ворогу; але вони відкрито, сміливо і безсумнівно стоять на боці Бога Єгови і Його Царства. Вони публічно і від дому до дому проголошують Його ім'я та Праведний Уряд. Вони відкидають людські релігійні традиції, яких навчають фарисейські священнослужителі, тому що такі релігійні традиції заперечують, анулюють і порушують Слово та заповіді Бога, в які вони вірять, яких дотримуються і які вірно і чесно виконують.

25 Вони прислухаються до слів Ісуса: «"Будьте обережні та стережіться фарисейської та садукейської закваски"... Тоді зрозуміли, що Він сказав їм стерегтися не хлібної закваски, а фарисейської та садукейської науки» (Матв. 16:6, 12, Турконяка). З цієї

причини Господь Ісус пізніше через апостола Павла наставляв членів Свого тіла, символічно представлених хлібиною, щоб вони не мали спільності з тими, хто підтримує жорстоку ворожнечу, підлість, зло, нечестивість і лицемірство світської організації, а були щиро і правдиво віддані Царству Єгови та Його праведності. «Хіба не знаєте, що невелика кількість закваски заквашує все тісто? Тому усуньте стару закваску, щоби бути новим тістом, бо ви прісні, адже наша Пасха — Христос, принесений за нас у жертву. Тому святкуймо не в старій заквасці [демонізму чи релігії] й не в заквасці злоби та лукавства, а в прісності щирості та істини... але тепер я написав вам не спілкуватися з тим, хто називає себе братом, але є розпусником або користолюбцем, ідолопоклонником чи наклепником, п'яницею або грабіжником, — з такими навіть не їсти разом... Вилучіть з-поміж себе лихого!» (1 Кор. 5:6-8, 11-13).

24. Чому ізраїльтяни, покидаючи Єгипет, були зобов'язані їсти прісний хліб, і що, символізувала прісність хліба, який розламав Ісус?

25. Чиєї закваски Ісус наказав своїм учням остерігатися, і які вказівки щодо символічної закваски Він пізніше дав через апостола Павла тим, кого символізував хліб?

МАННА

26 Коли стародавні ізраїльтяни, скуштувавши пасху, вийшли з Єгипту з прісним хлібом, Єгова привів їх у пустелю, де вони були в безпеці від своїх ворогів. Там Він нагодував їх чудотворним хлібом, манною з неба, до якої не було додано жодної закваски (Вих. 16:11-35). Мойсей пояснив, чому Бог дозволив їм голодувати, а потім нагодував їх манною: «щоб дати тобі знати, що не хлібом самим живе людина, але всім тим, що виходить із уст Господніх, живе людина» (Повт. Зак. 8:3). Саме ці слова Ісус процитував у відповідь на спокусу диявола, який пропонував Ісусу перетворити каміння на хліб, щоб підтримати життя (Матв. 4:1-4). Отже, споживання манни з неба символізувало виконання Божої волі народом який є в

угоді з Ним, так як це робив Ісус, виконання цієї волі через Христа веде до життя. Виконання Ісусом, в тілі, Божої волі стало прикладом для тих, хто йшов за ним (Йоана 4:32-34). Наслідуючи земний шлях Ісуса, вони, як виконавці волі Єгови, отримують безсмертя, або «життя в собі», залишаються в «тілі Христовому» і возносяться до престолу Його Царства на небесах, щоб сидіти з Ним. Отже, споживання хліба на Вечері Господній символізувало наслідування прикладу Ісуса як слуги та свідка Бога Єгови і тим самим доведення, що людина є членом «Його тіла». Про це Ісус сказав наступне:

27 «Я хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Моє, яке Я за життя світові дам... Поправді, поправді кажу вам: Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя. Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той має вічне життя, і того воскресну Я останнього дня. Бо тіло Моє то правдиво пожива, Моя ж кров то правдиво пиття. Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той в Мені перебуває, а Я в ньому. Як Живий Отець послав Мене, і живу Я Отцем, так і той, хто Мене споживає, і він житиме Мною. То є хліб, що з неба зійшов. Не як ваші отці їли манну й померли, хто цей хліб споживає, той жити буде повік!» (Йоана 6:51-58). Вірне наслідування земного шляху Ісуса у тілі означає віру в Нього і спільність з Ним. Зрештою, результатом цього є, участь у «Його воскресінні», «першому воскресінні», піднесення до безсмертного життя разом з Ним, як члени прославленого тіла Христа, «славного тіла Його». (Фил. 3:10, 21; 1 Кор. 15:50-54; Об'яв. 20:5). У вищезазначених словах Євангелії від Йоана 6 голові, Ісус Христос звертався до народу, який був в угоді з Богом, чії предки їли манну в пустелі, а не до язичників. Тому Його слова не стосуються всього людства, а стосуються тих, хто прийнятий у Новий Завіт, хто споживає прообразу Манну і стає членом Його «тіла».

Це обмеження, щодо них, підтверджується Його згадкою про «пиття Його крові».

26. (а) З якої причини Єгова годував ізраїльтян у пустелі манною і про що свідчить цитування Ісусом слів Єгови про те, яке значення має споживання манни? (б) Відповідно, який зміст, має участь у споживанні хліба під час Господньої вечері?

27. (а) Що сказав Ісус у Євангелії від Йоана б голова про справжню манну, або хліб з неба, і про споживання її? (б) До кого насправді стосуються ці слова Ісуса, що означає вірити в Нього і мати спільність з Ним, який результатом отримує той, хто вірить і споживає Його?

ПИТТЯ З ЧАШІ

28 Повернімося тепер до Вечері Господньої. «Потім узяв чашу і, віддавши подяку, подав їм і сказав: Пийте з неї всі, бо це кров Моя [Нового] Завіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів» (Матв. 26:27, 28, Турконяка). Після цих слів вино, або «плід виноградної лози», в тій чаші не було перетворено на Його буквальну кров, бо Ісус ще не пролив Свою кров. Якби вміст того келиха перетворився на справжню кров, і випивши його, можна було б отримати прощення гріхів, то Ісусу не було б потреби висіти на дереві, проливати Свою кров і вмирати; це можна було б зробити простішим способом, чудесним чином перетворивши вино на кров, якої ніколи не було в Його тілі. Однак, так само як ламання хліба використовувалося, щоб бути символом чогось більшого, ніж Його тіло, так і чаша вина використовувалася, щоб стати уособленням чогось більш всеосяжного, ніж Його буквальна кров. У Писанні кров у судинах тіла означає життя: «бо життя тіла у крові» (Лев. 17:11, Свята Біблія: сучасною мовою). «Та пильнуй, щоб не їсти крові, бо життя — то кров, тож не їж життя з м'ясом» (Повт. Зак. 12:23, Свята Біблія: сучасною мовою). Отже, проливання крові означає втрату життя, тобто смерть (Матв. 27:25; Дії 5:28; Об'яв. 16:3). Саме це і символізував вміст чаші, яку Ісус передав учням, Його пролиту кров, Його смерть і пов'язані з нею страждання.

29 Ісус помер як людина. Його смерть, або пролита кров, є основою для прощення. Вона забезпечує «прощення гріхів» для всіх лю-

дей, які вірять у Нього і приймають Боже спасіння через Нього. «У Ньому маємо викуплення Його кров'ю, прощення переступів, згідно з багатством Його благодаті» (Еф. 1:7, Турконяка). «Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашим!» (Рим. 6:23). Тому замість того, щоб померти за свої гріхи, каючийся грішник приймає смерть Ісуса Христа як таку, що відбулася за нього, і Христос представляє цю жертву перед Богом від імені грішника. У результаті грішник отримує прощення і звільняється від смерті, яку заслужив своїми гріхами (Римлян 5:21).

28. Звідки ми знаємо, що Ісус своїми словами не перетворив вино на кров, що означало Його порівняння вмісту чаші з кров'ю?

29. Основою чого є пролита кров Ісуса, кому це приносить користь і з яким результатом?

30 Зверніть увагу, що сказав Ісус: «Ця чаша – Новий Завіт у Моїй крові, яка за вас проливається» (Луки 22:20, Турконяка). Чи означало це, що буквально чаша тепер стала Новим Заветом або заповітом? Ні, але Його смерть, або пролита кров, яку символізував вміст чаші, зробила Новий Завіт надійною, активною, дійсною, діючою угодою з Богом. Тобто Його смерть, пролита кров, символізована вмістом чаші зробила Новий Завіт дійсним і обов'язковим. Надавши підтвердження, Свою кров, Ісус став Великим Мойсеєм, Посередником Нового Завіту. «Саме тому Христос і є Посередником Нового Завіту,.. Бо де заповіт, там необхідно, щоб була смерть того, хто його уклав. Оскільки заповіт дійсний лише після його смерті, він не набуває чинності, поки той, хто уклав заповіт, живе. Ось чому навіть перший [закон-угода з Ізраїлем] Завіт не був встановлений без крові» (Євр. 9:15-18, Нов. Перек. Укр.). Перший, або старий завіт закону, вивів із світу тілесних ізраїльтян, щоб вони стали народом Єгови. Він поставив їх у становище тих, хто міг успадкувати обіцяне Царство (Вих. 19:5, 6). Новий Завіт є інструментом або угодою Єгови через Посередника Ісуса Христа, за допомогою якого Він виводить з народів світу «народ для Свого імені», духовних ізраїльтян. Це ставить їх у чергу,

стати співспадкоємцями з Ісусом Христом у Царстві, Бог Єгова вводить вірних з них в угоду про Царство. Тому Ісус сказав одинадцятьом вірним апостолам під час Вечері Господньої: «Я вам заповітую Царство, як Отець Мій Мені заповів, щоб ви в Царстві Моїм споживали й пили за столом Моїм, і щоб ви на престолах засіли судити дванадцять племен Ізраїлевих» (Луки 22:29, 30, Огієнко).

31 Дійсно, кров Господа була пролита, і тим самим було укладено Новий Завіт. Він забезпечив прощення гріхів тих, хто увійшов у цей завіт і став народом Божим, свідками Єгови. Однак пиття крові символізує щось глибше, ніж це. Воно символізує виконання вимог для вступу до Царства. Не тільки пролита кров, зображена вином у чаші, означає смерть, але й пиття справжньої чаші тими, хто бере участь у вечері Господній, також означає смерть. Це означає їхню смерть із Христом, їхню участь у Його смерті.

30. (а) Як «ця чаша» була Новим Заветом у крові Ісуса? (б) З якою метою Єгова Бог використовує Новий Завіт, і в якій подальший завіт вступають ті, хто вірний йому?

31. Якщо вміст чаші символізує кров, то що символізує випивання її вмісту?

32 Божий закон для «тілесного Ізраїлю» забороняв пити будь-яку кров і призначав смерть для того, хто пив кров (Лев. 17:10, 14). Тому пиття з чаші не символізує оправдання від гріхів і здобуття життя через віру в кров Ісуса, оскільки ті, хто п'ють, вже повинні бути оправдані від гріхів. Натомість пиття чаші означає, що той, хто п'є, відмовляється від свого оправданого людського життя. Така особа назавжди відмовляється від права і надії на досконале земне життя після знищення сатанинської організації та повного утвердження Божого правління над землею. Отже, пиття чаші означає єдність з Христом Ісусом у Його стражданнях і смерті на землі, участь у ганьбі, яка спіткала Його заради Єгови, і вірне, бездоганне збереження своєї відданості під час

цих випробувань ради оправдання Божого імені.

33 Саме таке символічне значення пиття чаші ясно розкриває вірний апостол Ісуса, Павло, у 1 Коринтян 10:15–18 (Короля Якова): «Говорю до вас як до розсудливих; самі розсудіть те, що кажу. Чаша благословення, яку ми благословляємо (вихваляючи), чи не є вона причастям крові Христа? Хліб, який ми ламаємо, чи не є він причастям тіла Христа? Бо ми, хоч нас багато, — один хліб і одне тіло, адже всі ми співучасники одного хліба». Або, згідно перекладу Ротергама щодо крові: «Чаша благословення, яку ми благословляємо, — чи не є вона спільною участю в крові Христа!» Слово «communion» (причастя) в цьому контексті означає партнерство, спільну участь, бути співучасником, братерство. Те, як це грецьке слово «communion» (причастя) перекладається в інших місцях Писання, ясно пояснює значення вислову «причастям крові Христа».

34 Павло, який насправді робив те, символом чого було пиття з чаші під час Вечері Господньої, пише: «...усе визнаю за втрату, порівняно з величиною пізнання мого Господа Ісуса Христа, задля Якого я все втратив і вважаю за сміття, аби здобути Христа,... щоби пізнати Його, і силу Його воскресіння, і бути спільником у Його стражданнях, уподібнюючись Його смерті, аби якось досягти воскресіння мертвих» (Фил. 3:8-11, Турконяка). Християнам, які також пили з чаші в її дійсному значенні, апостол Петро писав: «Любі! Не дивуйтеся вогневі, що трапляється вам для вашого випробування, — наче якомусь дивному випадкові; але радійте, [Чому?] що ви є учасниками Христового страждання, щоб і при з'явленні Його слави ви раділи та веселилися» (1 Петра 4:12, 13, Турконяка).

32. З огляду на Божий закон щодо пиття крові, що символізує пиття чаші і які якості потрібно мати, перш ніж пити?

33. Як пояснюється значення пиття чаші у 1 Коринтянам 10:15-18, і яке значення грецького слова «причастя» подають інші переклади?

34. Згідно зі словами Павла у Филип'ян 3:8-11, що символізувало пиття чаші? Що Петро закликав вірним християнам, маючи цей привілей?

35 Отже, ті, хто бере участь у питті з чаші, мають у дійсному житті бути співучасниками смерті Христа. Така смерть означає вірне служіння як свідка Єгови й незламне збереження своєї відданості під найважчими випробуваннями та стражданнями, навіть до смерті. Смерть є доказом підтримки Божої сторони в суперечці про всесвітнє панування і таким чином сприяє оправданню Його імені та Слова. Ці слова адресовані тим, хто п'є з чаші: «Чи ви не знаєте, що ті з нас, які хрестилися в Ісуса Христа, хрестилися в Його смерть? Тож ми поховані з Ним через хрещення в смерть, щоб так, як Христос устав із мертвих славою Отця, так і ми почали би ходити в оновленні життя. Бо якщо ми з'єдналися з Ним подобою Його смерті, то з'єднаємося з Ним і подобою воскресіння» (Римлян 6:3-5, Турконяка). «Будь вірний аж до смерті, і Я дам тобі вінець життя» (Об'явлення 2:10, Турконяка). «Вірне слово: якщо ми з Ним померли, то з Ним і житимемо; якщо терпимо, то будемо з Ним і царювати» (2 Тимофія 2:11, 12, Турконяка). «Через великі утиски треба нам входити у Боже Царство» (Дії 14:22). Саме ті, хто приймає символи на Господній вечері і вірно до кінця свого земного шляху, щодня живе згідно з тим, що ці символи означають, – вони й братимуть участь у вечері в Царстві Христа, їстимуть і питимуть з Ним за Його царським столом.

ЗАЛИШАЮЧИСЬ З НИМ У СПОКУСАХ

36 Недостатньо лише бути присутнім на пам'ятній вечері та спожити символи, прісний хліб і вино. Ісус вказав на цей факт Своїм учням, після споживання символів: «Ви ж оті, що перетривали зо Мною в спокусах Моїх, і Я вам заповітую Царство, як Отець Мій Мені заповів, щоб ви в Царстві Моїм споживали й пили за столом Моїм» (Луки 22:28-30, Огієнка). Той, хто приймає символи на Вечері Господній, має перебувати в Новому Завіті, а також у завіті для Царства. Він мав зректися себе та повністю

посвятити себе Богові через Ісуса Христа, бути оправданим від гріха та взятим у заповіт жертви зі своїм Учителем. Його життя повинно відповідати тому, що він прилюдно визнає, коли їсть і п'є на Господній вечері перед свідками. Він має виконувати умови Нового Завіту, бути активною частиною «народу для Його імені» і проголошувати ім'я Єгови по всій землі. Він має відповідати умовам завіту для Царства, будучи свідком Єгови, як був його Цар, неухильно проповідуючи те Царство, особливо тепер, наприкінці світу, та примножуючи інтереси Царства, які йому довірені (Матв. 24:14; 25:14-23). Він повинен залишатися на боці Христа-Царя протягом усіх спокус і випробувань, тобто тих спокус і випробувань, які приходять на нього через докори і страждання подібно Христовим, що падають на нього за те, що він є свідком Бога Єгови і послом Христа, Його Царя.

35. Заради чого і з якою метою ті, хто п'ють з чаші, беруть участь у смерті Христа, і які місця Писання, що стосуються смерті, страждань, випробувань і нагород за них, адресовані їм?

36. Як слова Ісуса до своїх учнів вказували на те, що простого прийняття пам'ятних символів недостатньо? Які завіти пов'язані з цим, і як учасник повинен виконувати їхні умови?

37 На світ прийшли складні випробування «час спокуси». Хто зможе бездоганно витримати їх перед Богом? (Об'явлення 3:10). Цар перебуває на престолі, маючи всяку владу на небі й на землі, і Він може та неодмінно допоможе всім Своїм вірним послідовникам вистояти і вийти з випробувань «більш ніж переможцями через Того, Хто полюбив нас» (Євреїв 2:18; 4:15; Римлян 8:37). Нині має бути остаточно вирішено питання панування над всесвітом, між Теократичним Правлінням Єгови під керівництвом Його Царя Ісуса Христа та, з протилежного боку, світовою організацією сатани з її релігією, політикою й комерцією. Таким чином, спокуса дозволена для того, щоб виявити непорочність віруючих Єгови, як Теократу і Правителю Всесвіту та Його Царству під керівництвом Христа. Саме з цією метою була встановлена Господня

вечеря, щоб допомогти віруючим здобути перемогу серед спокус. Яким чином? Тим, що вона спрямовує їхні серця й розуми до Єгови та Його Царя Ісуса Христа і нагадує їм, як Він вірно витримав випробування та досконало виконав всі вимоги Царства для оправдання Божого імені. Саме тому Ісус, після того як передав символи, додав слова: «Це чиніть на Мій спомин» (Луки 22:19, Турконяка).

38 Під натхненням Божого духа апостол Павло коментує це такими словами: «Бо кожного разу, як їсте цей хліб і п'єте цю чашу, смерть Господню звіщаєте, доки Він прийде» (1 Коринтян 11:26, Турконяка). Господь прийшов у Своє Царство в 1914 році, а згодом прийшов до храму, в 1918 році. Проте, хрещення Його послідовників, які ще перебувають на землі, в Його смерть, пиття ними Його чаші та поховання подібно Його смерті на цьому не припинилося. Тому слова «доки Він прийде» означають, що ці помазані свідки Єгови, які є членами «тіла» Христового і які завжди носять у своєму тілі «смерть Ісуса», повинні й надалі продовжувати дотримуватися «вечері» Господньої (порів. 2 Коринтян 4:10, Нов. Перек. Укр). Доки ж? Доки Він не перенесе останнього члена з «тіла нашого приниження» до тіла Своєї слави, як написано: «Бо наше життя — на небесах, звідки й очікуємо Спасителя, Господа Ісуса Христа, який перемінить тіло нашого приниження, щоб воно було подібне

до тіла Його слави» (Филип'ян 3:20-21, Турконяка).

37. (а) Що за «час» випробувань настав на світ і чому Бог допускає їх стосовно Свого народу? (б) Як саме показано в настановах Ісуса, що вечеря Господня була встановлена, щоб допомогти віруючим здобути перемогу?

38. Згідно слів: «Проповідуйте смерть Господню, доки Він прийде» до якого часу члени тіла Христового повинні продовжувати святкувати Вечерю Господню?

39 Отже, вони продовжують «звіщати смерть Господню». Вони роблять це перед багатьма свідками, особливо перед «іншими вівцями», яких Господь тепер збирає до Свого храму. Вони святкують, щоб показати, що Ісус Цар був вірним аж до смерті, і що Бог може поставити на землі Його послідовників, які так само збережуть цілісність і будуть вірними до смерті. Колись Ісус Христос вказав на майбутню смерть Петра: «Він сказав це, вказуючи, якою смертю той прославить Бога» (Йоана 21:19, Турконяка). Так само вірні учасники Вечері Господньої, символічно звіщаючи смерть свого Господа, а потім проповідуючи та наслідуючи Його приклад, також «прославляють Бога».

39. (а) Перед ким вони «звіщають смерть Господню», і на, що вказує це святкування по відношенню до Ісуса та Його послідовників? (б) Якими двома способами вірні послідовники звіщають смерть свого Господа, і кого вони тим самим прославляють?

УЧАСНИКИ ГОСПОДНЬОЇ ВЕЧЕРІ

Усі люди доброї волі сердечно запрошуються бути присутніми на Пам'ятній вечері «Царя царів», яка відбудеться в понеділок, 19 квітня, після заходу сонця, що знаменує початок визначного дня 14 нісана. Але хто буде відзначати цю подію згідно з Писанням? І де? — запитаєте ви. Там, де є організоване зібрання свідків Єгови; вони з радістю приймуть усіх богобоязливих осіб на це святкування у визначеному ними місці зібрання. Вони визнають і підкоряються «Вищим Владам», а саме Богу Єгові та Його

Цареві, Ісусу Христу. Своїм вірним послідовникам Ісус Христос дав настанову відзначати цей день «на спомин про Мене». Тому свідки Єгови роблять це підкоряючись Вищим Владам.

Чи мають такі люди доброї волі, відвідуючи Пам'ятну вечерю, брати участь у споживанні символів Господньої вечері? Щоб отримати відповідь, прочитайте провідну статтю цього журналу. Вона ясно показує, що ніхто не повинен їсти прісний хліб або пити вино з чаші, якщо він не усвідомлює й

не розпізнає себе як члена «тіла Христового». Таке розпізнавання неможливе без повного й безумовного посвячення себе Господу Богу через віру в Агнця Божого, Ісуса Христа. Людина повинна бачити очевидні докази того, що Всемогутній Бог прийняв її посвячення, оправдав її до життя, прийняв це життя як жертву разом із Ісусом Христом і тим самим увів її в «завіт зі Мною при жертві» (Псалом 50:5, НПУ).

Більше того, Бог-Отець повинен породити освяченого і виправданого своїм духом або силою, надавши такому чоловікові умовне право на життя в дусі на небі. Таким чином Бог починає його як духовного сина Божого. Породивши його, Бог визнає його духовним сином і виявляє це, даруючи такому синові «всі духовні благословення» знання, розуміння і привілеї служити інтересам Бога. Якщо таке духовне дитя вірне своїм привілеям, Єгова Бог помазує його своїм духом сили, доручаючи йому бути своїм свідком і хрестячи або вводячи його в «тіло Христа». (Див. Якова 1:18; 1 Петра 1:3; Ефесян 1:3; Римлян 8:16,17; 6:3; 1 Йоана 2:20,27) Тепер, якщо він вірно виконує своє доручення, він може брати участь у вечері Господній.

Однак ви можете запитати: «Оскільки я не є членом тіла Христового і не можу приймати символів, навіщо мені приходити?» Тому що це наказ Царя, який тепер царює, згідно якого ви збираєтеся з тими, хто приймає, роблячи це на спомин про Нього. На землі залишився лише останок «малої отари» Царства, але Господь Ісус тепер збирає Своїх «інших овець», які не належать до царського «тіла Христового», і цих «інших овець» Він привів до одної кошари з останком, під одним Пастирем (Йоана 10:16). Звичайно, ці товариші останка не беруть участі у смерті Господа, але вони пам'ятають Його страждання, якими Він довів Богові Свою непорочність і відданість, вони вітають Його як Царя. Вони підкоряються тому самому царському уряду, до якого останок покликаний як співпадкоємці з Ісусом Христом (Об'явл. 7:9-17). З дозволу Царя вони разом із останком проповідують те саме

Царство, і разом з ними проголошують ім'я Єгови по всій землі (Об'явл. 22:17).

Від «інших овець» вимагається такий самий ступінь вірності Богові та Його Праведному Правлінню, як і від останку. Тому вони перебувають під тим самим випробуванням непорочності, посеред сатанинського світу. Вони мусять боротися проти тих самих демонських сил і робити це, стоячи пліч-о-пліч з вірним останком (Еф. 6:12). Вони повинні дивитися на Царя Ісуса Христа, як на свій взірць вірності Богові, витривалості в стражданнях заради праведності та перемоги над світом. Також вони мають «боятися Бога» і «шанувати Царя» (1 Петра 2:17, 21). Отже, цілком логічно, що їхня присутність на пам'ятній вечері на честь Царя Єгови є надзвичайно важливою і безсумнівно принесе їм благословення та вкрай потрібну силу.

Це Господній стіл, навколо якого збираються помазаний останок і їхні вірні співтовариші. Вони повинні прийти очищеними від диявольського світу, що перебуває під владою демонів і просочений демонізмом або релігією. Неможливо мати спільність і з ним, і зі служінням Богові, бо одне протистоїть іншому. Наприклад, останок, споживаючи символи на Спомині, споживає те, що є на Господньому столі, так само як в давнину ізраїльські священники споживали частину жертви яка була на Господньому жертівнику (1 Кор. 9:13). Отже, перш ніж згадати про чашу благословення і хліб, який ламається, апостол Павло показує, що треба виконати перед тим, як їх прийняти, кажучи: «Тому, мої улюблені, тікайте від ідолослужіння» (1 Кор. 10:14, Попченко). Ідолослужіння означає демонізм. Це поклоніння демонічній організації під владою сатани та речам у сатанинській організації, включаючи її релігію, політику та комерцію. Ідолослужіння означає брати участь у речах цього світу, що перебуває під правлінням демонів. Так само в давні часи ті, хто приносив жертви ідолам демонічних богів, їли частину жертви, принесеної демонічним богам, і таким чином вони були співучасниками демонів і їли за їхнім столом або вівтарем.

Чому ж тоді тікати від ідолів? Тепер апостол показує, чому:

«Чаша благословення, яку ми благословляємо, хіба не є причастям [спільною участю] крові Христа? Хліб, який ми ламаємо, хіба не є причастям тіла Христа? Бо ми, хоч нас багато, — один хліб і одне тіло, бо всі ми є учасниками одного хліба. Подивіться на Ізраїль за тілом: хіба ті, що їдять жертви, не є учасниками жертovníка [Божого]? Що ж я кажу? Чи ідол є чимось, або чи те, що приноситься в жертву ідолам, є чимось? [Само по собі — ні, бо це лише матеріали або речовина, з яких вони зроблені; однак вирішальне значення має те, що вони символізують]. Але кажу, що те, що язичники приносять у жертву, вони приносять демонам, а не Богові; і я не хочу, щоб ви мали спільність [причастя] з демонами. Ви не можете пити чашу Господню [страждаючи з Господом аж до смерті] і чашу демонів [живучи для цього світу та служачи і підтримуючи його здемонізовану організацію]; не можете бути учасниками Господнього столу і столу демонів [поклоняючись і приносячи жертви егоїстичним речам, які цей світ обожнює]. Чи нам провокувати Господа до ревності [праведної ревності проти лицемірства]? Хіба ми сильніші за Нього?» (1 Кор. 10:16-22, Короля Якова). Оскільки ми не сильніші, то не будемо викликати Його гнів, будучи двоєдушними, беручи участь у Господній вечері і водночас намагаючись догодити та служити ворожій організації під владою демонів. Учасники мають бути чистими.

Спомин Господньої вечері — це не звичайна трапеза. Її не можна ототожнювати з іншими прийомами їжі або зводити до їхнього рівня. В такий час місце поклоніння Богу не є місцем вечері чи трапези для задоволення потреб сотворіння. Християни в Коринфі робили цю помилку, і апостол указав на велику духовну шкоду, якої вона завдавала, а також на Божий суд, що приходив на недбалих. Чому? Тому що поєднання Вечері Господньої з іншою трапезою,

що передувала їй, призвело до того, що багато хто став байдужим, лінивим, безбожним. Вони не змогли розпізнати значення хліба, ламаного під час спомину, а саме, що він символізував «тіло» Господа і мав бути спожитий тільки тими, хто був ламаний разом з Ним як члени Його тіла, Церкви. Хоч тепер «тіло Христа» зазнає ламання через страждання, яких завдають вороги, демони та їхні людські знаряддя, між членами тіла Христового не повинно існувати жодної незгоди, жодних розбіжностей чи розколів. Усі мають бути єдині під керівництвом свого Голови і Царя, як про це молився Ісус тієї ж ночі після того, як Він запровадив і встановив Господню вечерю. Зверніть увагу на настанову й пересторогу апостола щодо цього для тих, хто бере участь у Господній вечері:

«Тепер, коли я вам це кажу, я не хвалю вас за те, що ви збираєтеся разом не для кращого, а для гіршого. Бо, перш за все, коли ви збираєтеся в церкві, я чую, що між вами є розколи [розбіжності], і я частково вірю в це. Бо між вами мусять бути також ересі [партії; фракції; секти], щоб ті, хто достойні, стали явними серед вас. Коли ви збираєтеся в одному місці, це не для того, щоб їсти вечерю Господню [якщо ви чините так, як описано нижче]. Бо, їдючи, кожен бере перед іншими [присутніми] свою вечерю: один голодний, а інший п'яний [ситий або насичений до краю (*Емфатичний Діаглот*)]. Що? Хіба ви не маєте домівок, щоб їсти й пити? Чи зневажаєте ви церкву Божу і хочете осоромити тих, хто не має? Що я вам скажу? Чи похвалю вас за це? Я не хвалю вас. Бо я отримав від Господа те, що й вам передав, що Господь Ісус тієї ночі, коли був зраджений, взяв хліб, і, подякувавши, розламав його і сказав: «Беріть, їжте, це є тіло Моє, яке за вас ламається. Це робіть на згадку про Мене». Так само і чашу, коли вечеряв, кажучи: Ця чаша є Новий Завіт у моїй крові; це робіть, коли будете пити, на згадку про мене. Бо кожного разу, коли ви

їсте цей хліб і п'єте цю чашу, ви сповіщаєте смерть Господню, аж поки Він прийде».

«Отже, хто їсть цей хліб і п'є чашу Господню негідно, той стає винним щодо тіла й крові Господа. Тому кожен нехай перевірить самого себе, і лише тоді нехай їсть від хліба й п'є з чаші. Адже той, хто їсть і п'є негідно, не роздумуючи про тіло Господнє, їсть і п'є собі на осуд» (1 Коринтян 11:17-29, Короля Якова). Такий негідний учасник, споживаючи від хліба і чаші, принижує вечерю Господню до рівня звичайної трапези, тим самим зневажає значення символів і створює неправильне враження у тих, хто спостерігає за його поведінкою, тому він є лицеміром. Він ставить себе в один ряд з тими, хто завдає страждань Ісусу Христу та членам Його тіла і хто піддає їх вірність випробуванням аж до смерті. Таким чином, він зневажає Царя і Царство Єгови, «повторно розпинаючи в собі та зневажаючи Божого Сина» (Євр. 6:4-6, Турконяка). Він отримає осуд («прокляття») від Господа Бога.

Отже, незалежно від того, чи розуміти сказане буквально, чи в духовному значенні, подальші слова апостола про наслідки цієї шкідливої практики ясно свідчать про негативний вирок Господа Бога. «Через це багато з вас немічні та хворі, і чимало сплять. Бо коли б ми судили [випробовували; розпізнавали] самих себе, то не були б суджені [Господом]. Коли ж нас судять, то ми караємося від Господа, щоб не були засуджені разом зі світом. Отже, брати мої, коли сходитеся, щоб їсти [Господню вечерю], чекайте один на одного [майте визначену годину, щоб усіх дочекатися]. А коли хтось голодний, нехай їсть удома, щоб не сходилися на осуд» (1 Кор. 11:30–34, Короля Якова).

Значення вищесказаного є очевидним. Людина доброї волі, одна з «інших овець», яка усвідомлює, що не належить до «тіла Христового», яке ламається, не повинна бра-

ти участь у споживанні символів на спомині. Вона повинна бути присутньою як спостерігач, але також пам'ятати, що від неї вимагається така ж цілковита непорочність перед Господом, така ж бездоганна відданість Богу і така ж вірність у дотриманні угоди з Богом, як і від тих, хто споживає символи.

На зібрання присвячені Спомину, слід запросити всіх людей доброї волі, щоб вони відвідали цю подію 19 квітня після заходу сонця. Усі такі зібрання мають бути забезпечені прісним хлібом і чашею червоного вина (або кількома чашами, якщо цього вимагає велика кількість присутніх) для кожного з присутніх, хто під час подавання визнає себе гідним взяти участь. Зустріч слід почати з молитвою до Бога за зібрання, перед молитвою можна заспівати відповідну пісню. Оскільки проголошені Господом слова, над хлібом і вином, не мають чудодійної сили перетворити символи на тіло і кров, послужити може будь-який посвячений чоловік, який є компетентним і відданим, бажано один із останку. Він або інша здібна людина, посвячена Богу Єгови, може виголосити коротку промову або прочитати опубліковану тут статтю про значення Господньої вечері.

Потім слід занести молитву і подяку за символи, враховуючи їхнє символічне значення. Після цього хліб і вино слід подати разом, передаючи їх присутнім і дозволяючи кожному, хто вважає себе частиною тіла Господнього, прийняти обидва символи. Після цього головуєчий може вказати на практичне значення застосування вечері через оголошення про служіння, звертаючи увагу на привілеї, засоби та організаційні моменти, доступні тепер як останку, так і людям доброї волі для служіння Богові та Його Царству, починаючи з того самого дня Спомину. Потім можна виконати заключну пісню, і завершити зібрання молитвою.

АВЕЛЬ — ПЕРШИЙ СВИДОК ЄГОВИ

Релігійні насмішники зневажають свідків Єгови, називаючи їх новою сектою, що нібито з'явилася лише недавно. Вони називають різних чоловіків сучасності засновниками свідків Єгови. Говорячи так про Божих слуг, вони виявляють чим переповнені їхні серця: заздрістю, злістю та ненавистю. Насправді, коли з'явилися свідки Єгови? Хто був їхнім засновником? Хто був першим свідком Єгови? Боже Слово є авторитетним джерелом відповідей на ці питання.

Одинадцятий розділ Послання до Євреїв наводить довгий список чоловіків, відомих своєю вірою в Бога. Відзначивши їхню непохитну вірність Єгові, апостол Павло називає їх «великою хмарою свідків» (Євр. 12:1). Ті вірні чоловіки давнини усно визнавали, що вони є прихоськами на землі, і з надією очікували обцяного Єговою Нового Світу, і свідчили про нього. Вони були свідками Єгови.

В Посланні до Євреїв 11:4 першим із цієї великої хмари свідків названо Авеля, другого сина Адама і Єви. Отже, він був першим свідком Єгови. Авель загальновідомий як перший мученик. «Мученик» означає «свідок». Сім коротких віршів у четвертому розділі Книги Буття розповідають історію його життя.

«Авель став пастухом овець, а Каїн був землеробом» (Буття 4:2, Турконяка). Коли вночі Авель доглядав свої отари, він із захопленням вдивлявся в безмежжя небес, усяних незліченними зорями і планетами. Вдень же він милувався красою землі — горами й лісами. Споглядаючи ці видимі діла творіння, Авель дедалі глибше усвідомлював велич, безмежну силу й мудрість Творця, Бога Єгови. Його серце наповнювалося благоговінням, і він зростав у вірі до Бога (Псалом 18:1–4; Римлян 1:20).

Авель також знав про велике пророцтво, висказане Єговою в Едемі. «І Я покладу ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту»

(Бут. 3:15, Огієнко). Отже, то була обцянка перемоги Царя Нового Світу, Насіння Божої жінки, над змієм сатаною та його організацією. Цей Новий Світ відкриває шлях, який приведе до визволення слухняних з людства. Авель сподівався на цей Новий Світ, і він мав підстави для такої надії та впевненості в його приході завдяки Божій пророчій обцянці даній в Едемі. Тоді не було жодних фізичних фактів чи непрямих доказів його встановлення, які Авель міг би побачити, але він мав тверде переконання в його приході, хоч і невидимому. Авель мав непохитну віру. «Віра — це впевненість у тому, на що ми сподіваємось, і переконливий доказ того, чого ми не бачимо» (Євр. 11:1, НПУ).

Як Авель проявив свою віру? У книзі Буття дається така відповідь: «Через якийсь час трапилося, що Каїн приніс жертву Господу з плодів землі, і Авель, — також і він приніс зі своїх первородних овець та з їхнього жиру. І Бог споглянув на Авеля та на його дари, а на Каїна і на його жертви не звернув уваги» (Бут. 4:3-5, Турконяка). З цього можна зробити висновок, що сам факт принесення жертви не був проявом віри Авеля. Каїн зробив те саме. Чому ж жертва Каїна не була прийнята як прояв віри? Чи Бог виявляв прихильність до когось із них? Якщо ні, то чим відрізнялися їхні жертви?

Авель приніс в жертву первістків зі своєї отари та їхній лій, і Бог прийняв цю жертву. Те, що Єгова прийняв цю жертву, було пророцтвом яке передбачало, що Він вимагатиме для звільнення людини від рабства. Через дві тисячі п'ятсот років після цього Він наказав ізраїльтянам приносити подібну жертву (Числа 18:17). Бог відкрив Авелю, завдяки його смиренності та вірі, правильну прообразну жертву поклоніння. Ця жертва пророко вказувала на більшу жертву, яка буде принесена за гріхи Нового Світу і відкриє шлях покірним людям, щоб вони могли знову отримати Божу прихильність і жити в цьому Новому Світі. Вона символізувала Насіння, обцяне в Едемі.

Служіння Авеля ґрунтувалося на минулих одкровеннях. Воно вказувало на Теократію та Викупителя або Насіння, яке було передбачено в Буття 3:15. Також показувало віру Авеля в пролиту кров обіцяного Викупителя. Він знав, що пролиття крові або віддання життя було необхідним для викупу, і що така необхідність повинна бути визнана, перш ніж можна наблизитися до Бога і бути прийнятим. Принесення ним у жертву тварини, пролиття її крові і віддання її життя, на ділі показали його віру в усі ці речі, його жертва була наочним зображенням цього. Він догодив Богу (Євр. 11:6).

Каїн був землеробом, як і його батько Адам (Бут. 3:23; 4:2). Його жертва складалася з плодів землі. Це не вимагало пролиття крові, не вимагало відмови від життя, тому не мало пророчого значення. Вона не передбачала час, коли Бог прийме життя як заміну того, що втратив Адам, і що таке життя буде ціною викупу. Він не усвідомлював своєї потреби у викупі чи викупителів. Він самовпевнено підійшов до Бога, щоб служити Йому так, як вважав за потрібне. Безсумнівно, Авель, будучи свідком, говорив зі своїм братом Каїном про належне поклоніння Богу; але Каїн вважав, що для нього і для поклоніння Богу було достатньо релігії його грішних батьків. У своїй релігійній легковірності він, можливо, уявляв себе обіцяним Насінням, адже був первістком Єви, і вважав, що йому суджена вічна велич і світове панування як визволителю людства. Прагнучи власної слави, Каїн не бачив Нового Світу Єгови, який мав утвердитися над усім всесвітом для оправдання Божого імені. Він думав, що він є обраний Богом. Тож він зухвало підійшов до Бога, виконуючи, біля жертовного вівтаря, безглузді обряди та формальності. Його поклоніння було таким, що відкидало та ігнорувало Божі вимоги щодо викупу. Він удавав, що поклоняється, кажучи своїми устами «Господи, Господи», але його серце було далеким від Бога і було сповненим егоїстичних амбіцій (Матв. 7:21, 15:3, 6-9).

Бог Єгова не дав себе обдурити зовнішньою поведінкою Каїна; Він не звер-

нув увагу на жертву Каїна. Авель вірив у те, у чому Каїну бракувало віри, і ця різниця відбилася на їхніх жертвах. Відповідно, Авель був прийнятий, а Каїн відкинутий. Каїн розгнівався, і Єгова, побачивши це, запитав: «Якщо ти чиниш добре, чи не будеш ти прийнятий?». Це доводить, що Бог не мав упередженого ставлення до когось у цій справі. Якби Каїн чинив добре, він був би прийнятий. Але він не «чинив добре», і Єгова сказав йому: «Гріх лежить біля дверей» (Бут. 4:5-7, Короля Якова). Каїн не проявив смиренності чи покори, коли Бог його напоумив. Він відмовився упокоритися під могутню Божу руку. Він бачив, що спосіб служіння Авеля був прийнятним, і міг би відмовитися від релігійного формалізму та щиро служити Богу. Натомість він шукав сварки з першим свідком Єгови і вбив його (Бут. 4:8).

Але чому Каїн додав до свого гріха ще й вбивство? Діла Авеля були праведними, тоді як діла Каїна були злими. Він із задрістю помітив Божу прихильність, даровану Авелю через його праведні діла, і боявся його як суперника в боротьбі за світове панування, в якості насіння. Однак справжня причина вбивства лежить глибше. Каїн був сином лукавого, сатани, засновника релігії. Диявол кинув виклик Єгові, намагаючись довести, що Бог не здатний мати на землі людей, які залишалися б Йому вірними під тиском випробувань. Своєю бездоганною вірністю Авель викривав диявола як брехуна. Саме тому сатана підштовхнув Каїна до вбивства (1 Йоана 3:12). З тих пір релігія і вбивства йдуть рука об руку. Ісус сказав релігійним діячам свого часу, що вони подібні до диявола й чинять його діла, адже він є брехуном і вбивцею від самого початку (Йоана 8:44). Авель був першим зі свідків Єгови, першим, хто зазнав нападу диявола. Він поклав початок довгій лінії свідків, і відтоді, з самого початку служіння Божих слуг, сатана постійно підбурює до того, щоб вбити цих вірних мучеників, свідків.

Каїн, використовуючи брехню, спробував приховати свій злочин, але Бог викрив його, сказавши: «Кров брата твого волає до Мене

з-під землі» (Буття 4:9, 10, Свята Біблія; сучасною мовою). Праведний і бездоганний шлях Авеля, аж до пролиття його крові в часі смерті, і сьогодні, хоч він давно помер, продовжує говорити крізь століття. Він свідчить на користь оправдання Бога Єгови, підтримує Його сторону у вселенському спірному питанні та спростовує богохульний виклик Диявола (Євреїв 11:4).

Хоч диявол і вбив Авеля, він програв у найважливішому питанні, оскільки не зміг зламати непорочність Авеля. Більше того, Єгова винагородить вірного Авеля, який робив добро, «кращим воскресінням». Він буде воскресений як один із князів, що будуть становити «нову землю» праведного Нового Світу (Іван 5:28, 29; Євр. 11:35; Пс. 44:17; Ісаї 32:1, Огієнко).

Авель був першим із того класу, свідків Єгови, які шукали Святе Місто, Будівничим і Творцем якого є Бог і яке «місто» або Теократична організація було передбачене в Едемі. Чи означає це, що Авель є засновником свідків Єгови? Категорично ні! Хоча Авель був першим свідком, він не проголошував себе таким. Авель мав Боже слово. Його віра в нього допомогла йому сформулювати і впорядкувати в своєму розумі і серці бачення вічного Нового Світу. Бог дав йому це бачення і відкрив йому правильний спосіб поклоніння. Таким чином, Бог встановив і укріпив Авеля в правдивому поклонінні, як одного зі Своїх свідків. Тільки Бог Єгова є засновником свідків Єгови (Ісаї 43:10-12).

Релігійні секти сучасності мають значно пізніше походження, якщо порівнювати їх зі

свідками Єгови. Та попри це вони в невігластві насміхаються зі свідків і намагаються їх знищити. Ісус показав, що відповідальність за кров першого свідка лежить на релігійністах (Матвія 23:35). Пізніше і Сам Ісус, Вірний та Правдивий Свідок, був убитий релігійністами. Його кров, яка зробила дійсним Новий Завіт і дала основу для викупу, «краще промовляє, як Авелева» (Євреїв 12:24). Сьогодні релігійністи, також, продовжують схвалювати вбивства свідків Єгови. Вони ненавидять цих проповідників Нового Світу, адже той праведний світ зруйнує їхні амбіції щодо панування над світом. Як колись кров Авеля кликала з землі, так сьогодні кров усіх вірних свідків, убитих подібними до Каїна релігійністами, кричить проти цих земних представників сатани (Єремії 2:34; Об'яв. 6:9, 10; 17:6; 18:24).

Розповідь книги Буття ясно показує, що Єгова дозволяє людям самостійно вирішувати, кому вони хочуть служити, так само як свого часу цей вибір зробили Авель і Каїн. Кожна людина сама визначає свою долю — життя або смерть. Сьогодні люди, також, стоять перед таким самим вибором, як колись Каїн і Авель, між релігією та правдивим поклонінням. Цей вибір виявляється не на словах, а на ділі (Римлян 6:16). Вибір Авеля був мудрим. Він записаний як настанова для наших днів. Мудрі люди оберуть шлях вірності і непорочності перед Богом, як це зробив Авель, перший свідок Єгови.

ПОЛЬОВИЙ ДОСВІД

«ВЛАДА НАТОВПУ БЕРЕ ВЕРХ» [«ВІСНИК ПОТІХИ» № 604]

Прінстон, Міннесота. «Я залишив примірник «Вісника Потіхи» № 604 у якому розповідається про напади натовпу в Літл-Рок (штат Арканзас), Кламат-Фолс (штат Орегон) і Спрінгфілд (штат Іллінойс), одному джентльменові, а згодом знову відвідав його. З подивом у голосі він зауважив, що такому поводженню піддавалися саме свідки Єгови, а потім додав, що “різні релігійні церкви не зазнавали такого ставлення, і згідно з Біблією це доводить, що вони не перебувають на Божому боці”».

Лорел, Міссісіпі. «Нещодавно в Міссісіпі сталися два напади натовпу, в Шубуті та в Лорелі, які закінчилися лінчуванням двох темношкірих юнаків і одного темношкірого чоловіка. Очевидно, деякі з учасників цих подій перебували в Лорелі, коли ми вийшли на вулиці з журналом «Вісник Потіхи» із зазначеним вище заголовком, докори сумління посіяли в їхніх серцях страх. Шерифа було поінформовано, що «на вулицях працюють самозванці». Коли він почав перевірку, а навколо крутилися гангстери в очікуванні інциденту, шерифу пред'явили належні повноваження від Товариства «Вартової Башти», пізнавши брата Браш'є, він потиснув руку та пішов зі словами: «Все в порядку!», — чим викликав велике розчарування у ворогів. Під час опитування підійшов поважний громадянин і заявив, що належить до Теократії. Менш ніж за дві години ми розповсюдили близько сорока примірників “Вісника Потіхи”».

Лейкв'ю, Орегон. «Піонер, який працює в сільській місцевості округу, до якого я призначений спеціальним вісником у місто, яке є адміністративним центром округу, дав книгу «Діти» чоловікові, який підійшов до нього, коли він лагодив проколоти шину. Навчальні курси по цій книзі були розіслані поштою безпосередньо перед конвенцією, яка відбулася з 18 по 20 вересня 1942 року. У першу суботу після конвенції на розі вулиці до моєї дружини підійшов чоловік і поставив їй багато запитань про нас, нашу роботу та

про напад на конвенцію у Кламат-Фолсі. Він взяв кілька журналів і розповів їй про те, що має книгу «Діти». Коли вона дала йому журнал «Новини Царства» № 11, на якому було надруковано моє ім'я та адреса, чоловік сказав: «Це ім'я було на тих навчальних курсах». Моя дружина відповіла: «Так, це ім'я мого чоловіка, він зараз на розі за квартал звідси. Чи не хочете ви підійти до нього і познайомитися?» Він так і зробив, йому дали книги «Новий світ» та «Мир, чи може він тривати вічно?», а також запросили до нас на вивчення, яке відбулося того ж вечора. Це було три тижні тому, тепер він ходить з нами на інші вивчення та відвідує вивчення «Вартової Башти» та книг. Він у захваті від правди, свідчить багатьом людям і часто зазнає відмов, але це його не турбує. Цей чоловік розказав, що багато разів проходив повз Зал Царства в Якімі, штат Вашингтон, де він раніше жив, але духовенство та інші люди казали йому, що ми, фальшиві пророки, а наша доктрина — отрута, і що він повинен триматися від нас подалі. Тепер він знає, що вони йому брехали і забрали у нього тисячі доларів».

Літл-Рок, Арканзас. «Мій син Девід залишив книгу «Новий світ» і пізніше зайшов знову, щоб з'ясувати, чи можна відтворити записані лекції. Жінка винесла книгу, вказала на ілюстрацію з книгою «Діти» і сказала: “Я хочу саме цю книгу”. Девід дістав її зі своєї сумки й передав їй. Наступного вечора він знову прийшов, щоб увімкнути лекцію. Після її завершення жінка показала на ілюстрацію з журналом «Вартова Башта» і сказала: “Я хочу передплатити цей журнал на рік”. Він оформив передплату й дав їй примірник журналу, який мав для зазначеної цілі». «Я зупинився, щоб зареєструватися на заправці. Притулив велосипед до дерева, залишивши переносний грамофон у кошику. Коли повернувся, побачив, що велосипед упав, перекинувши грамофон, і при падінні з відділення для книг випали дві книги. Вони лежали поруч із грамофоном, ніби спеціально викладені, а навколо стояло кілька людей

й слухало лекцію судді Рутерфорда, яка ввімкнулася внаслідок падіння».

В БАРНАРД-КАСЛІ ВІДКРИВАЮТЬСЯ СЕРЦЯ (ВЕЛИКА БРИТАНІЯ)

«Ми тут переживаємо справді благословенні часи, розпочавши нову працю з зразковими біблійними вивченнями. Минулого тижня нам вдалося потрапити до однієї установи, де тридцять чотири в'язні прослухали грамофонну лекцію, також ми домовилися приходити туди щонеділі з цілою серією лекцій. Останніми днями ми потрапили на по-справжньому «овечу» територію. Маємо цікаве зразкове вивчення з жінкою та її дочкою. Вона читала наші книги багато років, але довго не могла зрозуміти, чому ми так різко критикуємо релігію. Проте згодом вона почала почуватися неспокійно в «церкві». Ми прочитали їй слова з Єремії 51:6: «Утікайте з-серед Вавилону...» і домовилися знову прийти наступного тижня. Завтра на нас чекає п'ять зразкових вивчень. Від часу нашого прибуття до Барнард-Касла ми не почувалися надто зручно в нашому житлі, бо воно було не зовсім чисте. Ми відгукнулися на оголошення в місцевій газеті щодо оренди кімнати й з подивом з'ясували, що її пропонує жінка, з якою ми вже домовилися про зразкове вивчення. Спершу вона хотіла взяти більшу плату, ніж ми могли дозволити собі. Ми продовжили з нею вивчення, і сьогодні ввечері її зацікавлення стало ще більшим, коли вона побачила, що ми не підтримуємо релігію. Вона поставила багато запитань. Коли ж ми збиралися йти, вона запитала, чи зручно нам у нашому теперішньому житлі, а потім сказала: «Якщо ні, і якщо це вам хоч трохи допоможе, ви можете зняти ту кімнату й платити стільки, скільки зможете». Ми були щиро раді, адже вже бачили цю невелику кімнату. Ми дякуємо Господу, бо розуміємо, що саме так Він відкриває серця людей до Своїх слуг».

ПОЛЮВАННЯ У ГЛУХИХ МІСЦЯХ АРИЗОНІ

«Ми отримали від Товариства довідковий лист з координатами сільської місцевості де проживають люди доброї волі. Спочатку він не дав нам чітких вказівок, але зрештою з'ясувалося, що струмок, зазначений у бланку, розташований за сорок п'ять миль у горах. Ми вирішили піти туди, доки мали таку можливість. Дорогою ми свідчили, а біля одного з останніх будинків дізналися, що мексиканська сім'я з потрібним нам прізвиськом живе за півтори милі вгору вздовж струмка. Ми навідалися до їхнього дому, але нікого не застали. Почувши в лісі звук сокири, я пішов у той бік. Там був чоловік, якого ми шукали. Я увімкнув платівку, і він сказав: «У вас є ця книга?» Коли ми сказали, що проїхали сорок п'ять миль, аби знайти його, він відповів: «Піднімайтеся до мого дому, і там почуватиметесь як вдома». Ми пішли до нього і відтворили серію лекцій. Він і його дружина виявилися щирими людьми доброї волі. Вони хотіли отримати всю літературу, якої ще не мали, а також узяти дещо для інших. Чоловік уже давав свідectво і жалкував, що не знає англійської, щоб охопити більшу територію. Він сказав: «Ми довго чекали, що хтось прийде, але ніхто не приходив, і ми перестали чекати. А тепер все-таки хтось прийшов»».

(Продовження зі сторінки 2)

...видавцями. «Вісник Потіхи» задовольняє важливу і суттєву потребу багатьох тисяч людей у зміцненні їхньої віри, надії та мужності в ці дні поширення невірності, безнадії та страху, і тим самим приносить своїм читачам справжню втіху. Звичайно, він не замінює «Вартову Башту», яка присвячена виключно вивченню Біблії та наставництву. «Вісник Потіхи» фактично доповнює цей журнал, публікуючи правдиві, нецензуровані новини про світові події та обставини, які комерційні видання бояться і відмовляються друкувати, але про які довірлива громадсь-

кість повинна дізнатися, щоб бути попередженою про дії та наміри смертельних ворогів і таким чином мати змогу звільнитися від влади та впливу цих ворогів і уникнути катастрофи. «Вісник Потіхи» також публікує в кожному номері кілька сторінок незвичайних репортажів про дивну роботу та досвід людей з усього світу, які проповідують людям доброї волі про досконалий уряд, який великий «Бог усякої потіхи» зараз

встановлює для допомоги та благословення всього вірного та слухняного людства. «Вісник Потіхи» — це 32-сторінковий журнал, що виходить раз на два тижні по середах. Річна передплата на 26 номерів коштує всього 1 долар у США або 1,25 долара за кордоном. Надішліть свою передплату на адресу Watchtower, 117 Adams St., Brooklyn, N. Y.